

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

26. juuli 2017*

Apellatsioonkaebus – Transport – Direktiiv 2010/40/EL – Intelligentsete transpordisüsteemide kasutuselevõtmine maanteetranspordis – Artikkel 7 – Volituste delegeerimine Euroopa Komisjonile – Piirid – Delegeeritud määrus (EL) nr 885/2013 – Veoautodele ja tarbesõidukitele ettenähtud turvalisi parkimiskohti käsitleva teabeteenuse osutamine – Delegeeritud määrus (EL) nr 886/2013 – Kasutajatele liiklusohutusega seotud minimaalse üldise liiklusteabe tasuta edastamisega seotud andmed ja kord – ELTL artikkel 290 – Volituste delegeerimise eesmärkide, sisu, ulatuse ja kestuse sõnaselge piiritlemine – Asjaomase valdkonna olemuslik aspekt – Kontrolliasutuse loomine

Kohtuasjas C-696/15 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 23. detsembril 2015 esitatud apellatsioonkaebus,

Tšehhi Vabariik, esindajad: M. Smolek, J. Vlácil, T. Müller ja J. Pavliš,

hageja,

teine menetlusosaline

Euroopa Komisjon, esindajad: A. Buchet, P.J.O. Van Nuffel, J. Hottiaux ja Z. Malůšková, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja president T. von Danwitz (ettekandja), kohtunikud E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe ja C. Lycourgos,

kohtujurist: H. Saugmandsgaard Øe,

kohtusekretär: ametnik M. Aleksejev,

arvestades kirjalikus menetluses ja 19. oktoobri 2016. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 21. detsembri 2016. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: tšehhi.

otsuse

- 1 Apellatsioonkaebuses palub Tšehhi Vabariik tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 8. oktoobri 2015. aasta otsus Tšehhi Vabariik vs. komisjon (T-659/13 ja T-660/13, ei avaldata, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2015:771), millega jäeti rahuldamata Tšehhi Vabariigi kaks hagi, mille ese oli kohtuasjas T-659/13 esimese võimalusena esitatud nõue tühistada komisjoni 15. mai 2013. aasta delegeeritud määrus (EL) nr 885/2013, millega täiendatakse intelligentseid transpordisüsteeme käsitlevat Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2010/40/EL seoses veoautodele ja tarbesõidukitele ettenähtud turvalisi parkimiskohti käsitleva teabeteenuse osutamisega (ELT 2013, L 247, lk 1) ja teise võimalusena esitatud nõue tühistada delegeeritud määruse nr 885/2013 artikli 3 lõige 1, artikkel 8 ja artikli 9 lõike 1 punkt a, ning kohtuasjas T-660/13 esimese võimalusena esitatud nõue tühistada komisjoni 15. mai 2013. aasta delegeeritud määrus (EL) nr 886/2013, millega täiendatakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2010/40/EL, sätestades kasutajatele liiklusohutusega seotud minimaalse üldise liiklusteabe võimalusel tasuta edastamisega seotud andmed ja korra (ELT 2013, L 247, lk 6) ja teise võimalusena esitatud nõue tühistada delegeeritud määruse nr 886/2013 artikli 5 lõige 1, artikkel 9 ja artikli 10 lõike 1 punkt a.

Õiguslik raamistik

Direktiiv 2010/40/EL

- 2 Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2010/40/EL, mis käsitleb raamistikku intelligentsete transpordisüsteemide kasutuselevõtmiseks maanteedtranspordis ja liideste jaoks teiste transpordiliikidega (ELT 2010, L 207, lk 1) artikli 1 lõigetest 1 ja 2 nähtub, et selle direktiiviga kehtestatakse raamistik, et toetada intelligentsete transpordisüsteemide (edaspidi „ITS“) kooskõlastatud ja ühtset kasutuselevõtmist ning kasutamist Euroopa Liidus, eelkõige üle liikmesriikidevaheliste piiride, sätestatakse nimetatud eesmärgi saavutamiseks vajalikud üldtingimused ning kehtestatakse spetsifikatsioonide väljatöötamine meetmete jaoks artiklis 2 osutatud prioriteetsetes valdkondades, samuti vajaduse korral vajalike standardite väljatöötamine.
- 3 Direktiivi artikli 2 lõikes 1 on täpsustatud spetsifikatsioonide ja standardite väljatöötamise ja kasutamise suhtes prioriteetsed valdkonnad.
- 4 Direktiivi artiklis 3 „Prioriteetsed meetmed“ on ette nähtud:

„Prioriteetsed meetmed spetsifikatsioonide ja standardite väljatöötamise ja kasutamise suhtes prioriteetsetes valdkondades on, nagu on esitatud I lisas, järgmised:

[...]

- c) kasutajatele minimaalse, liiklusohutusega seotud üldise liiklusteabe võimalusel tasuta edastamisega seotud andmed ja kord;

[...]

- e) veoautodele ja tarbesõidukitele turvaliste parkimiskohtade teabeteenuse pakkumine;

[...]“.

- 5 Sama direktiivi artikli 4 punktis 1 on määratletud intelligentsete transpordisüsteemid kui süsteemid, milles info- ja sidetehnoloogiat rakendatakse maanteetranspordi valdkonnas (sh infrastruktuur, sõidukid ja kasutajad), liikluskorralduses ja liikuvuse juhtimises ning samuti liidesteks teiste transpordiliikidega.
- 6 Direktiivi 2010/40 artikli 4 punktis 17 on mõiste „spetsifikatsioon“ määratletud kui „siduv meede, millega kehtestatakse sätteid, mis sisaldavad nõudeid, menetlusi ja muid asjaomaseid eeskirju“.
- 7 Selle direktiivi artikli 5 „Intelligentsete transpordisüsteemide kasutuselevõtt“ lõikes 1 on sätestatud:

„Liikmesriigid võtavad vajalikud meetmed tagamaks, et intelligentsete transpordisüsteemide rakenduste ja teenuste kasutuselevõtmisel kohaldatakse nende suhtes komisjoni poolt artikli 6 kohaselt vastuvõetud spetsifikatsioon vastavalt II lisas esitatud põhimõtetele. See ei piira liikmesriikide õigust otsustada selliste rakenduste ja teenuste kasutuselevõtmise üle oma territooriumil. Nimetatud õigus ei piira ühegi artikli 6 lõike 2 teise lõigu kohaselt vastuvõetud õigusakti kohaldamist.“

- 8 Nimetatud direktiivi artiklis 6 „Spetsifikatsioonid“ on ette nähtud:

„1 Komisjon võtab esmalt vastu spetsifikatsioonid, mis on vajalikud, et tagada ühilduvus, koostalitlusvõime ja pidevus intelligentsete transpordisüsteemide kasutuselevõtmiseks ja tööks kasutamiseks prioriteetsete meetmete puhul.

[...]

4. Kui see on asjakohane ja olenevalt spetsifikatsiooni valdkonnast, sisaldab spetsifikatsioon ühte või mitut järgmist tüüpi sätet:

- a) funktsionaalsed sätteid, mis kirjeldavad erinevate sidusrühmade rolle ja nendevahelist teabevoogu;
- b) tehnilised sätteid, mis kehtestavad funktsionaalsete sätete täitmiseks vajalikud tehnilised vahendid;
- c) organisatsioonilised sätteid, mis kirjeldavad erinevate sidusrühmade menetluslikke kohustusi;
- d) teenuse sätteid, mis kirjeldavad teenuste erinevaid tasemeid ja nende sisu intelligentsete transpordisüsteemide kasutuselevõtmiseks rakenduste ja teenuste jaoks.

5. Ilma et see piiraks direktiivi 98/34/EÜ kohaseid menetlusi, sätestatakse spetsifikatsioonidega vajaduse korral tingimused, mille kohaselt võivad liikmesriigid pärast komisjoni teavitamist kehtestada täiendavad eeskirjad intelligentsete transpordisüsteemide kasutuselevõtmiseks teenuste osutamiseks kogu oma territooriumil või mõnes selle osas, kui see ei takista koostalitlusvõimet.

6. Spetsifikatsioonid tuginevad vajaduse korral mis tahes artiklis 8 osutatud standardil.

Spetsifikatsioonid näevad vajaduse korral ette vastavushindamise kooskõlas otsusega nr 768/2008/EÜ.

Spetsifikatsioonid on kooskõlas II lisas esitatud põhimõtetega.

[...]“.

- 9 Direktiivi artikli 7 „Delegeeritud õigusaktid“ lõiked 1 ja 2 on sõnastatud järgmiselt:

„1 Komisjon võib kooskõlas Euroopa Liidu toimimise lepingu artikliga 290 võtta vastu delegeeritud õigusakte spetsifikatsioonide kohta. Selliste delegeeritud õigusaktide vastuvõtmisel toimib komisjon vastavalt käesoleva direktiivi asjakohastele sätetele, eelkõige vastavalt artiklile 6 ning II lisale.

2. Iga prioriteetse meetme kohta võetakse vastu eraldi delegeeritud õigusakt.“

Määrus (EL) nr 885/2013

10 Delegeeritud määruse nr 885/2013 artikli 1 kohaselt kehtestatakse selle määrusega „spetsifikatsioonid, mis on vajalikud, et tagada ühilduvus, koostalitlusvõime ja järjepidevus veoautodele ja tarbesõidukitele ette nähtud turvalisi parkimiskohti käsitleva teabeteenuste kasutuselevõtmiseks ja tööks kasutamiseks liidu tasandil“ kooskõlas direktiiviga 2010/40 ja seda „kohaldatakse üleeuroopalises teedevõrgus teabeteenuse osutamise suhtes“.

11 Delegeeritud määruse artiklis 3 teabeteenuse osutamisele esitatavate nõuete kohta on ette nähtud:

„1. Liikmesriigid määravad kindlaks piirkonnad, kus liiklus- ja turvatingimuste tõttu tuleb kasutusele võtta turvaliste parkimiskohtade teabeteenus.

Samuti määravad nad kindlaks prioriteetsed piirkonnad, kus edastatakse muutuvteavet.

2. Teabeteenuse osutamine peab vastama artiklites 4–7 sätestatud nõuetele.“

12 Sama määruse artiklis 8 on sätestatud:

„1. Liikmesriigid määravad riikliku asutuse, kes on pädev hindama, kas teenuse osutajad, parklate haldajad ja teehaldajad täidavad artiklites 4–7 sätestatud nõudeid. See asutus peab olema erapooletu ning teenuse osutajatest, parklate haldajatest ja teehaldajatest sõltumatu.

Kaks või enam liikmesriiki võivad määrata ühise piirkondliku asutuse, kes on pädev hindama nimetatud nõuetele vastavust nende liikmesriikide territooriumil.

Liikmesriigid teatavad määratud asutusest komisjonile.

2. Kõik teenuste osutajad esitavad määratud asutustele artiklites 4–7 sätestatud nõuetele vastavuse kinnituse.

Kinnitus sisaldab järgmisi andmeid:

- a) vastavalt artiklile 4 kogutud andmed veoautodele ja tarbesõidukitele ettenähtud turvaliste parkimiskohtade kohta, sealhulgas teabeteenusega hõlmatud parkimiskohtade osakaal;
- b) kasutajatele teabeteenuse osutamise vahendid;
- c) turvalisi parkimiskohti hõlmavat muutuvteavet käsitleva teenuse katvus;
- d) edastatava teabe kvaliteet ja kättesaadavus, teabe juurdepääsu punkt ja teabe esitamise vorming.

3. Määratud asutused kontrollivad pisteliselt era- ja avalik-õiguslike teenuse osutajate ja parklate haldajate kinnituste õigsust ning nõuavad artiklites 4–7 sätestatud nõuetele vastavuse tõendamist.

Teenuse kvaliteeti võib hinnata ka kasutajate märkuste alusel.

Määratud asutused annavad kord aastas asjakohastele riiklikele ametiasutustele aru esitatud kinnituste ja pistelise kontrolli tulemuste kohta.“

Määrus (EL) nr 886/2013

13 Delegeeritud määruse nr 886/2013 artikli 1 kohaselt „kehtestatakse selle määrusega spetsifikatsioonid, mis on vajalikud, et tagada ühilduvus, koostalitlusvõime ja järjepidevus kasutajatele liiklusohutusega seotud minimaalse üldise liiklusteabe võimalusel tasuta edastamisega seotud andmete ja korra kasutuselevõtmiseks ning tööks kasutamiseks liidu tasandil“ kooskõlas direktiiviga 2010/40“ ja seda „kohaldatakse liiklusohutusega seotud minimaalse üldise liiklusteabe teenuste üleeuroopalises teedevõrgus edastamise suhtes“.

14 Delegeeritud määruse artiklis 5 teabeteenuse osutamise kohta on ette nähtud:

„1. Liikmesriigid määravad üleeuroopalise teedevõrgu lõigud, kus liiklusohutusega seotud minimaalse üldise liiklusteabe edastamine on liiklus- ja ohutustingimuste tõttu vajalik.

Nad teavitavad sellistest teelõikudest komisjoni.

2. Teabeteenuse osutamine peab vastama artiklites 6–8 sätestatud nõuetele.“

15 Selle määruse artikkel 9 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Liikmesriigid määravad erapooletu ja sõltumatu riikliku organi, kes on pädev hindama, kas era- ja avalik-õiguslikud teehaldajad ja teenuseosutajad ning liiklusteavet edastavad ringhäälinguorganisatsioonid täidavad artiklites 3–8 sätestatud nõudeid. Kaks või enam liikmesriiki võivad määrata ühise organi, kes on pädev hindama nõuetele vastavust nende liikmesriikide territooriumil.

Liikmesriigid teatavad nendest riiklikest organitest komisjonile.

2. Era- ja avalik-õiguslikud teehaldajad ja teenuseosutajad ning liiklusteavet edastavad ringhäälinguorganisatsioonid esitavad määratud riiklikele organitele oma identifitseerimisandmed ja nende osutatava teabeteenuse kirjelduse ning artiklites 3–8 sätestatud nõuetele vastavuse deklaratsiooni.

Kinnitus sisaldab vajaduse korral järgmisi andmeid:

- a) liiklusohutust mõjutavad asjaolud/tingimused, mida teabeteenus katab, ja teedevõrgu kaetus teabeteenusega;
- b) teave liiklusohutust käsitlevate andmete juurdepääsupunkti ja selle kasutamise tingimuste kohta;
- c) juurdepääsupunkti kaudu kättesaadavate, liiklusohutust käsitlevate andmete vorming;
- d) teabe lõppkasutajatele edastamise vahendid.

Kui era- ja avalik-õiguslikud teehaldajad ja teenuseosutajad ning liiklusteavet edastavad ringhäälinguorganisatsioonid teevad teenuse osutamises muudatusi, ajakohastavad nad viivitamata oma nõuetele vastavuse deklaratsiooni.

3. Määratud riiklikud organid kontrollivad pisteliselt era- ja avalik-õiguslike teehaldajate ja teenuseosutajate ning liiklusteavet edastavate ringhäälinguorganisatsioonide kinnituste õigsust ja nõuavad artiklites 3–8 sätestatud nõuetele vastavuse tõendeid.

Määratud riiklikud organid annavad kord aastas riiklikele asutustele aru esitatud deklaratsioonide ja pistelise kontrolli tulemuste kohta.“

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

- 16 Tšehhi Vabariik esitas Üldkohtu kantseleisse 12. detsembril 2013 kaks hagiavaldust, milles ta palub tühistada määrused nr 885/2013 ja nr 886/2013 (edaspidi koos „vaidlusalused määrused“).
- 17 Nende tühistamishagide põhjenduseks esitas Tšehhi Vabariik kolm väidet, mille kohaselt on esiteks rikutud direktiivi 2010/40 artikli 7 lõiget 1 koostoimes artikli 5 lõikega 1 ja artikliga 6 sellega, et vaidlusaluste määruste vastuvõtmisega ületas komisjon selles sättes ette nähtud volitusi, teiseks viitab ta ELTL artikli 290 rikkumisele, mis seisneb selles, et vaidlusaluste määruste vastuvõtmisega ületas komisjon selles artiklis ette nähtud muude kui seadusandlike aktide vastuvõtmise pädevust ja kolmandaks Euroopa Liidu lepingu artikli 13 lõike 2 rikkumisele, mis seisneb selles, et vaidlusaluste määruste vastuvõtmisega ületas komisjon temale aluslepingutega antud volituste piire.
- 18 Vaidlustatud kohtuotsuses lükkas Üldkohus kõik need väited tagasi ja jättis seega mõlemad hagid tervikuna rahuldamata.

Poolte nõuded Euroopa Kohtus

- 19 Esimese võimalusena palub Tšehhi Valitsus Euroopa Kohtul:
- tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
 - vaidlusalused määrused tervikuna tühistada, ja
 - mõista kohtukulud välja komisjonilt.
- 20 Teise võimalusena palub Tšehhi Vabariik Euroopa Kohtul:
- tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
 - tühistada määruse nr 885/2013 artikli 3 lõige 1, artikkel 8 ja artikli 9 lõike 1 punkt a ning määruse nr 886/2013 artikli 5 lõige 1, artikkel 9 ja artikli 10 lõike 1 punkt a, ja
 - mõista kohtukulud välja komisjonilt.
- 21 Komisjon palub Euroopa Kohtul:
- jätta apellatsioonkaebus rahuldamata, ja
 - mõista kohtukulud välja Tšehhi Vabariigilt.

Apellatsioonkaebus

Esimene väide

Poolte argumendid

- 22 Esimeses väites heidab Tšehhi Vabariik Üldkohtule ette, et kuna Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 38–44, et vaidlusaluste määrustega ei kehtestata liikmesriikidele kohustust võtta oma territooriumil kasutusele ITSi rakendused ja teenused, siis on ta rikkunud õiguskindluse põhimõtet. Need määrused sisaldavat nimelt standardsätteid, mille kohaselt on kõik neis sätestatu

kõikides liikmesriikides tervikuna siduv ja vahetult kohaldatav. Peale selle osutavat nimetatud määruste põhjendused selgelt, et komisjon püüdis kehtestada ITSi rakenduste ja teenuste kõikides liikmesriikides kasutuselevõtmise kohustust. Asudes seisukohale, et vaidlusaluseid määrusi tõlgendades tuleb lähtuda direktiivist 2010/40, olevat Üldkohus tõlgendanud neid määrusi *contra legem*. Tšehhi Vabariigi arvates seab selline lähenemine liikmesriigid õiguslikult ebakindlasse olukorda, mis on õiguskindluse seisukohast vastuvõetamatu.

- 23 Komisjon leiab, et esimene väide tuleb põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

- 24 Esimeses väites kritiseerib Tšehhi Vabariik sisuliselt Üldkohtu seisukohta, et vaidlusaluste määrustega ei kehtestata liikmesriikidele kohustust võtta oma territooriumil kasutusele ITSi rakendused ja teenused.
- 25 Sellega seoses tuleb nentida, et vastupidi Tšehhi Vabariigi väidetule ei sisalda need määrused ühtegi sätet, mis paneks liikmesriikidele otsese kohustuse ITSi rakendused ja teenused oma territooriumil kasutusele võtta.
- 26 Eriti ei tulene selline otsene kohustus kummagi vaidlusaluse määruse lõpus olevatest standardsätetest, mille kohaselt need on tervikuna siduvad ja vahetult kohaldatavad kõikides liikmesriikides. Need standardsätted, mis vastavad ELTL artikli 288 teise lõigu teise lause sõnastusele, piirduvad vaidlusaluste määruste sisu – nagu see tuleneb muudest nende määruste sätetest – kohustuslikuks kuulutamiseiga kõikides liikmesriikides, ilma seejuures siiski reguleerimata küsimust, kas see sisu hõlmab ka kohustust võtta ITSi rakendused ja teenused kasutusele.
- 27 Tšehhi Vabariik ei ole nende määruste muude sätete kohta väitnud, et need näeksid ette liikmesriikide otsese kohustuse oma territooriumil ITSi rakendused ja teenused kasutusele võtta ja igal juhul ei ole ka sellega tegemist. Täpsemalt, delegeeritud määruse nr 885/2013 artikli 3 lõike 1 ega määruse nr 886/2013 artikli 5 lõike 1 sätted ei näe sellekohast otsest kohustust ette.
- 28 Kuna vaidlusalustest määrustest endist ei tulene sellist otsest kohustust, mille kohaselt kõik liikmesriigid peaksid ITSi rakendused ja teenused oma territooriumil kasutusele võtma, ei saa nõustuda Tšehhi Vabariigi argumentatsiooniga, milles kinnitatakse, et Üldkohtu poolt nende määruste tõlgendamine, lähtudes direktiivist 2010/40, on *contra legem*.
- 29 Vastupidi, tuleb tõdeda, nagu ka kohtujurist on oma ettepaneku punktides 27 ja 28 märkinud, et kummagi määruse artiklis 1 on ette nähtud, et määrusega kehtestatakse vajalikud spetsifikatsioonid kooskõlas direktiiviga 2010/40. Selle direktiivi artikli 5 lõikes 1 on sätestatud, et liikmesriikide kohustus võtta vajalikud meetmed komisjoni poolt vastu võetud spetsifikatsioonide rakendamiseks „ei piira liikmesriikide õigust otsustada selliste rakenduste ja teenuste kasutuselevõtmise üle oma territooriumil“.
- 30 Viitest direktiivile 2010/40 mõlema vaidlustatud määruse artiklis 1 tuleneb, et kumbki neist määrustest ei kohusta liikmesriike oma territooriumil ITSi rakendusi ega teenuseid kasutusele võtma, vaid üksnes võtma vajalikke meetmeid, et nendes määrustes sisalduvaid spetsifikatsioone kohaldataks ITSi rakendustele ja teenustele juhul, kui need kasutusele võetakse.
- 31 Tšehhi Vabariigi esitatud argument, mille kohaselt vaidlusaluste määruste seletuskirjad näitavad selgelt komisjoni kavatsust panna kõigile liikmesriikidele kohustus ITSi rakendused ja teenused kasutusele võtta, ei saa samuti olla tulemuslik.

- 32 Nagu kohtujurist on oma ettepaneku punktides 31 ja 32 märkinud, sellist kavatsust seletuskirjadest ei nähtu. Seletuskirjad annavad küll teada, et komisjon eelistab stsenaariumi, mille järgi kõik liikmesriigid peaksid ITSi rakendused ja teenused kohustuslikus korras kasutusele võtma, kuid ei võimalda tõdeda, et vaidlusaluste määruste eesmärk oleks sellise stsenaariumi elluviimine.
- 33 Mis puutub Tšehhi Vabariigi argumenti, et Üldkohus kohaldas vääralt õigusnormi, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 40 tõlgendas määruseid direktiivist 2010/40 lähtudes, tuleb märkida, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt tuleb liidu teiseseid õigusakte võimaluse korral tõlgendada nii, et see oleks kooskõlas alusaktiga (vt selle kohta kohtuotsus, 19.7.2012, Pie Optiek, C-376/11, EU:C:2012:502, punkt 34 ja seal viidatud kohtupraktika). Nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktides 27–29, on vaidlusaluste määruste Üldkohtu-poolne tõlgendus kokkusobiv nii määruste endi sõnastuse kui ka direktiiviga 2010/40.
- 34 Seega on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 42 ja 43 õigustatult asunud seisukohale, et delegeeritud määruse nr 885/2013 artikli 3 lõiget 1 ja delegeeritud määruse nr 886/2013 artikli 5 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et nendes artiklites ette nähtud kohustus määrata kindlaks teedevõrgu piirkonnad või lõigud ITSi rakenduste ja teenuste kasutuselevõtmiseks kohaldub üksnes juhul, kui liikmesriik on otsustanud need kasutusele võtta.
- 35 Esimene väide tuleb seega põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

- 36 Teise väites heidab Tšehhi Vabariik Üldkohtule ette ELTL artikli 290 rikkumist, kuna vaidlustatud kohtuotsuse punktides 58–63 on Üldkohus asunud seisukohale, et komisjon ei ole ületanud direktiivi 2010/40 artiklis 7 sätestatud delegeeritud volitusi, pannes liikmesriikidele kohustuse luua delegeeritud määruse nr 885/2013 artikli 8 lõikes 1 ja delegeeritud määruse nr 886/2013 artikli 9 lõikes 1 ette nähtud kontrolliasutus, kuna need sätted näevad ette, et liikmesriigid määravad pädeva riikliku asutuse, (edaspidi „kontrolliasutus“) kes hindab, kas erinevad asjaomased osapooled peavad kinni nendes määrustes sätestatud nõuetest.
- 37 Tšehhi Vabariigi arvates leidis Üldkohus seejuures vääralt, et komisjoni volituste sisu ja ulatuse sõnaselge piiritlemine alusaktis ei olnud vajalik ja et piisas sellest, kui komisjon kaalutusõigust kasutades leidis, et kontrolliasutuse loomine oli vajalik alusakti eesmärkide saavutamiseks. Tšehhi Vabariigi arvates on direktiivi 2010/40 artiklis 7 ette nähtud volituse sisu ja ulatus piiritletud selle direktiivi artikli 6 lõikes 4 loetletud sätete liikidega. Seda liiki sätteid ei võimalda kontrolliasutuse loomist.
- 38 Komisjon vastab, et ELTL artikkel 290 jätab liidu seadusandjale kaalutusõiguse piiritleda delegeeritud volitusi üldiselt või vastupidi detailselt, kusjuures ainus piirang on, et need ei või puudutada alusakti olemuslikke aspekte.
- 39 Mis puutub direktiivi 2010/40 artiklis 7 ette nähtud volituste delegeerimisse, siis sellega anti komisjonile volitus võtta vastu spetsifikatsioon kooskõlas sama direktiivi asjakohaste sätetega tervikuna ja üksikhaaval, ning mitte ainult vastavalt artiklile 6 ja II lisale. Seega on komisjoni väitel selle direktiivi artikli 6 lõikes 4 üksnes mitteammendavalt loetletud, millist liiki sätteid võiksid sellises spetsifikatsioonis esineda. Nimetatud direktiivi artikli 6 lõike 4 punktis c on sellises spetsifikatsioonis esineda võivate sätete seas otsesõnu ära märgitud „organisatsioonilised sätted“, mis komisjoni arvates on iseenesest aluseks tema õigusele kohustada liikmesriike kõnealust kontrolliasutust looma.

Euroopa Kohtu hinnang

- 40 Oma teise väitega väidab Tšehhi Vabariik sisuliselt, et Üldkohus on läinud vastuollu ELTL artikli 290 lõike 1 teise lõigu esimese lausega, tõlgendades direktiivi 2010/40 artiklit 7 nii, et see annab komisjonile volituse kohustada liikmesriike kontrolliasutust looma.
- 41 Nagu Üldkohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktis 51 märkinud, volitab direktiivi 2010/40 artikli 7 lõige 1 komisjoni võtma vastu delegeeritud õigusakte kooskõlas ELTL artikliga 290 „spetsifikatsioonide kohta“ ja „vastavalt [selle] direktiivi asjakohastele sätetele, eelkõige vastavalt artiklile 6 ning II lisale“.
- 42 Mõiste „spetsifikatsioon“ on direktiivi artikli 4 punktis 17 määratletud kui „siduv meede, millega kehtestatakse sätteid, mis sisaldavad nõudeid, menetlusi ja muid asjaomaseid eeskirju“.
- 43 Selle direktiivi artikli 6 lõike 1 kohaselt võtab komisjon esmalt vastu spetsifikatsioonid, mis on vajalikud, et tagada ühilduvus, koostalitlusvõime ja pidevus intelligentsete transpordisüsteemide kasutuselevõtmiseks ja tööks kasutamiseks prioriteetsete meetmete puhul.
- 44 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 58–62 on Üldkohus tõlgendanud direktiivi 2010/40 artikli 7 lõikes 1 esinevat volituste delegeerimist nii, et sellega lubatakse komisjonil võta vastu spetsifikatsioone „kooskõlas direktiivi 2010/40 kõigi sätetega ja mitte ainult artikliga 6“. Pärast viitamist selle direktiivi artikli 4 punktile 17, artikli 5 lõikele 1 ning artikli 6 lõike 4 punktile c ja lõikele 6, järeldeb Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 62, et selle volituste delegeerimisega antakse komisjonile õigus luua kontrollimehhanism „kooskõlas direktiivi 2010/40 kõigi sätetega ja muu hulgas artikli 6 lõikes 1 ja II lisas fikseeritud eesmärkidega“.
- 45 Nimetatud otsuse punktis 63 on Üldkohus sellega seoses täpsustanud, et „piisab, kui komisjon on kaalutusõigust omades leidnud, et sellise asutuse loomine on vajalik ühilduvuse, koostalitlusvõime ja pidevuse tagamiseks ITSi kasutuselevõtmise huvides“.
- 46 Viimati nimetatud tõlgendus on õiguslikult väär.
- 47 Kuigi direktiivi 2010/40 artikli 7 alusel pidi komisjon võtma vastu spetsifikatsioonid, järgides mitte üksnes selle direktiivi artiklit 6, vaid ka kõiki teisi asjakohaseid sätteid, tuleb tõdeda, et silmas pidades ELTL artiklit 290 ei saa artiklis 7 sisalduvat volituste delegeerimist tõlgendada siiski nii, et see lubab komisjonil ületada raamistikku sama direktiivi artiklis 6, mille lõikes 1 seatakse selged piirid mitte üksnes spetsifikatsioonide eesmärkidele, vaid ka nende sisule ja ulatusele ning määratletakse, eelkõige selle lõikes 4, sõnaselgelt spetsifikatsioonides käsitletavat võimalikud meetmed.
- 48 Vastavalt ELTL artikli 290 lõike 1 teisele lausele määratakse nimelt seadusandlikes aktides sõnaselgelt kindlaks volituste delegeerimise eesmärgid, sisu, ulatus ja kestus.
- 49 Selle nõude kohta on Euroopa Kohus korduvalt otsustanud, et see tähendab, et delegeeritud pädevuse andmise eesmärk on selliste eeskirjade kehtestamine, mis on osa seadusandliku alusaktiga määratletud õiguslikust raamistikust (kohtuotsused, 18.3.2014, komisjon vs. parlament ja nõukogu, C-427/12, EU:C:2014:170, punkt 38; 16.7.2015, komisjon vs. parlament ja nõukogu, C-88/14, EU:C:2015:499, punkt 29, ja 17.3.2016, parlament vs. komisjon, C-286/14, EU:C:2016:183, punkt 30). Euroopa Kohtu praktika nõuab eelkõige, et volituste andmisel oleks piiritlemine piisavalt täpne selles mõttes, et sellest peavad selgelt nähtuma nende volituste piirid ja nende kasutamine komisjoni poolt peab olema kontrollitav liidu seadusandja kehtestatud objektiivsete kriteeriumide alusel (vt selle kohta kohtuotsused, 5.7.1988, Central-Import Münster, 291/86, EU:C:1988:361, punkt 13, ja 12.7.2005, Alliance for Natural Health jt, C-154/04 ja C-155/04, EU:C:2005:449, punkt 90).

- 50 Selles olukorras tuleb kõigepealt tagasi lükata komisjoni tõlgendus ELTL artikli 290 kohta, mille kohaselt on liidu seadusandja piiratud ainult keeluga delegeerida asjaomases valdkonnas olemuslike osade vastuvõtmist.
- 51 Selline tõlgendus on vastuolus selle sätte sõnastuse ja mõttega. Selle sätte kohane volituste delegeerimine annab komisjonile õiguse täita liidu seadusandja ülesandeid selles tähenduses, et see lubab komisjonil täiendada või muuta seadusandliku akti mitteolemuslikke osi. Sellega seoses on ELTL artikli 290 lõike 1 teise lõigu esimeses lauses ette nähtud nõue nimelt suunatud tagama, et selline volitus tuleneks seadusandja selgest otsusest ja et selle kasutamine komisjoni poolt püsiks raamistikus, mille seadusandja on selles alusaktis ise kindlaks määranud. Selleks peab seadusandja selle sätte kohaselt ette nägema komisjoni volituste mahu ehk nimelt nende eesmärgid, sisu, ulatuse ja kestuse.
- 52 Nagu seda väidab ka komisjon, lubab ELTL artikli 290 lõike 1 teise lõigu esimene lause tõesti liidu seadusandjal anda komisjonile teatava kaalutlusruumi temale delegeeritud volituste teostamisel, mis võib sõltuvalt asjaomase valdkonna tunnusjoontest olla laiem või ahtam. Siiski peab volituste delegeerimine ELTL artikli 290 tähenduses ja kogu võimalik kaalutlusruum, millele see viitab, mahtuma alusaktis määratletud õiguslikku raamistikku (vt selle kohta kohtuotsus, 11.5.2017, *Dyson vs. komisjon*, C-44/16 P, EU:C:2017:357, punkt 53).
- 53 ELTL artikli 290 seda tõlgendust toetab lisaks ka komisjoni 24. juuni 2011. aasta suuniste delegeeritud aktide kohta (SEC(2011) 855) punkt 52, mis ei saa küll olla Euroopa Kohtule siduv, kuid võib kujutada endast kasulikku inspiratsiooniallikat (kohtuotsus, 17.3.2016, *parlament vs. komisjon*, C-286/14, EU:C:2016:183, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika). Komisjon osundab seal, et „seadusandja peab selgelt ja täpselt kirjeldama volitused, mida ta soovib komisjonile delegeerida“, et „ebamäärased formuleeringud ei ole võimalikud“ ja et komisjonile ei või delegeerida volitusi lihtsalt koostades mitteammendava loetelu meetmetest, mida võib vastu võtta.
- 54 Selles olukorras ei võimalda ELTL artikli 290 lõike 1 teise lõigu esimene lause liidu kohtul heastada seda, et puuduvad selles sättes nõutud piirid, mis peavad olema fikseeritud seadusandja enda poolt ja mida kohaldatakse komisjonile delegeeritud volituste kasutamisel.
- 55 Selle asemel, et järgida seadusandja poolt ette nähtud raamistikku nagu see säte nõuab, tõlgendas Üldkohus volituste delegeerimist direktiivi 2010/40 artiklis 7 üksnes selle eesmärgi silmas pidades ilma tagamata, et delegeeritud volituste sisu ja ulatus oleksid samuti piiritletud, jättes selle piiritlemise komisjoni kaalutluspädevusse.
- 56 Olgu siiski meenutatud, et kui Üldkohtu otsuse põhjendustest ilmneb liidu õiguse rikkumine, kuid kohtuotsuse resolutsioon on muude õiguslike asjaoludega põhjendatud, siis ei saa selline rikkumine kaasa tuua kohtuotsuse tühistamist ja selle põhjendused tuleb asendada (vt selle kohta kohtuotsus, 18.7.2013, *komisjon jt vs. Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 150, ja 5.3.2015, *komisjon jt vs. Versalis jt*, C-93/13 P ja C-123/13 P, EU:C:2015:150, punkt 102 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 57 Käesoleval juhul on see nii.
- 58 Nagu kohtujurist on märkinud oma ettepaneku punktides 59–65, annab direktiivi 2010/40 artikli 7 lõige 1 koosmõjus artikli 6 lõike 4 punktiga c komisjonile piisava õigusliku aluse kontrolliasutuse loomiseks.
- 59 Nagu tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktist 47, piiritleb selle direktiivi artikkel 6 sõnaselgelt mitte ainult nende spetsifikatsioonide, mida komisjon võib vastu võtta, eesmärgi, vaid ka sisu ja ulatuse. Selle sätte lõike 4 punkti c alusel võib spetsifikatsioon sisaldada „organisatsioonilisi sätteid, mis kirjeldavad erinevate sidusrühmade menetluslikke kohustusi“.

- 60 Vaidlusalustes määrustes esinevad kontrolliasutusega seotud sätted, see tähendab delegeeritud määruse nr 885/2013 artikkel 8 ja delegeeritud määruse nr 886/2013 artikkel 9 ongi sellised organisatsioonilised sätted, mis „kirjeldavad erinevate sidusrühmade menetluslikke kohustusi“.
- 61 Nagu Üldkohus on märkinud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 57 ja 64, tuleneb nendest artiklitest kontrolliasutuse ülesanne hinnata, kuidas erinevad asjaomased osapooled vaidlusaluste määrustega ette nähtud spetsifikatsioone järgivad. Sel eesmärgil nõuavad need artiklid, et see asutus oleks sõltumatu ja erapooletu. Teiseks kohustavad nad asjaomaseid osapooli esitama sellele asutusele identifitseerimisandmed, nende osutatava teabeteenuse kirjelduse ning nõuetele vastavuse deklaratsiooni. Lõpuks näevad needsamad artiklid ette, et kontrolliasutused kontrollivad pisteliselt teatava arvu osapoolte kinnituste õigsust ja annavad kord aastas riiklikele asutustele aru esitatud deklaratsioonide ja pistelise kontrolli tulemuste kohta.
- 62 Esiteks on delegeeritud määruse nr 885/2013 artikkel 8 ja delegeeritud määruse nr 886/2013 artikkel 9 seega organisatsioonilist laadi, sest need näevad ette sellise kontrolliasutuse loomise ja töökorralduse, mille ülesanne on hinnata, kuidas erinevad asjaomased osapooled vaidlusaluste määrustega ette nähtud spetsifikatsioone järgivad, ja nõuavad, et see kontrolliasutus oleks sõltumatu ja erapooletu.
- 63 Teiseks, nimetatud sätted „kirjeldavad erinevate sidusrühmade menetluslikke kohustusi“, kuna need kohustavad asjaomaseid osapooli esitama nimetatud asutusele oma identifitseerimisandmed, nende osutatava teabeteenuse kirjelduse ja nõuetele vastavuse deklaratsiooni, mille alusel sama asutus annab kord aastas aru riiklikele asutustele.
- 64 Direktiivi 2010/40 artikli 6 lõike 4 punkti c sellist tõlgendust ei sea kahtluse alla Tšehhi Vabariigi esitatud argument, mille kohaselt direktiivi 2010/40 artikli 5 lõige 1 jätab meetmete valiku ITSi rakenduste ja teenuste rakendamise tagamiseks liikmesriikidele.
- 65 Artikli 5 lõige 1 piirdub sellega, et kohustab liikmesriike võtma vajalikud meetmed, selleks et tagada ITSi rakenduste ja teenuste kasutuselevõtmisel komisjoni poolt vastu võetud spetsifikatsioonide rakendamine. Niisiis ei mõjuta see spetsifikatsioonide sisu.
- 66 Kuna seega on vaidlustatud kohtuotsuse resolutsioon põhjendatud, tuleb teine väide tagasi lükata.

Kolmas väide

Poolte argumentid

- 67 Kolmanda väite esimeses osas väidab Tšehhi Vabariik, et Üldkohus moonutas tema esimeses kohtuastmes esitatud argumentatsiooni, sedastades vaidlustatud otsuse punktis 39, et komisjoniga ollakse üksmeelel selles, et vaidlusalused määrused ei ole kohaldatavad, kuni liikmesriik ei ole otsustanud oma territooriumil ITSi rakendusi ja teenuseid kasutusele võtta.
- 68 Selle väite teises osas heidab Tšehhi Vabariik Üldkohtule ette, et Üldkohus eiras tema argumenti, mille kohaselt komisjoni kavatsus panna kõigile liikmesriikidele kohustus võtta ITSi rakendused ja teenused kasutusele tuleneb otseselt vaidlusaluste määruste vastavatest seletuskirjadest.
- 69 Lõpuks, selle väite kolmas osa tugineb sellele, et Üldkohus eksis, kui ta lükkas tagasi tema argumenti, mille kohaselt kontrolliasutus on kõnealuse valdkonna olemuslik aspekt, mida volituste delegerimine ei saa puudutada.
- 70 Komisjon ei nõustu nende argumentidega.

Euroopa Kohtu hinnang

- 71 Nagu kohtujurist on märkinud oma ettepaneku punktis 85, tuleneb kolmanda väite esimene osa vaidlustatud kohtuotsuse punkti 39 vääritimõistmisest. Vastupidi sellele, mida väidab Tšehhi Vabariik, ei ole Üldkohus tuvastanud, et pooled on üksmeelel määruste endi tõlgendamise suhtes, vaid üksnes direktiivi 2010/40 tõlgendamise suhtes.
- 72 Mis puudutab kolmanda väite teist osa, milles Tšehhi Vabariik väidab sisuliselt, et Üldkohus ei ole selgelt vastanud tema argumentatsioonile, mis tugineb vaidlusaluste määruste vastavatele seletuskirjadele, siis tuleb meenutada, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt ei tähenda Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklis 36 ja artikli 53 esimeses lõigus sätestatud Üldkohtu kohustus otsuseid põhjendada, et Üldkohus peab esitama põhjenduskäigu, milles analüüsitakse ammendavalt ja üksahaaval menetluse poolte kõiki argumente. Põhjendus võib seega olla tuletatav, tingimusel et see võimaldab huvitatud isikutel aru saada põhjustest, miks kõnealused meetmed on võetud, ning et Euroopa Kohtul on piisavalt tõendeid oma kohtuliku kontrolli teostamiseks (kohtuotsus, 29.3.2011, ArcelorMittal Luxembourg vs. komisjon ja komisjon vs. ArcelorMittal Luxembourg jt, C-201/09 P ja C-216/09 P, EU:C:2011:190, punkt 78, ja 8.3.2016, Kreeka vs. komisjon, C-431/14 P, EU:C:2016:145, punkt 38 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 73 Nagu kohtujurist märgib oma ettepaneku punktis 89, on Üldkohtu arutluskäik punktides 35–44 selge ja arusaadav ning võimaldab Tšehhi Vabariigil aru saada põhjustest, miks Üldkohus kõnealuse väite tagasi lükkas, ning Euroopa Kohtul on piisavalt teavet kohtuliku kontrolli teostamiseks. Järelikult ei ole vaidlustatud kohtuotsus selles osas puudulikult põhjendatud.
- 74 Kolmanda väite kolmandas osas kritiseerib Tšehhi Vabariik Üldkohut selle eest, et Üldkohus on vääralt tagasi lükanud tema argumendi, mille kohaselt kontrolliasustus on kõnealuse valdkonna „olemuslik aspekt“ ELTL artikli 290 tähenduses, mida volituste delegeerimine ei saa puudutada.
- 75 Sellega seoses tuleb meenutada, et valdkonna olemuslikud aspektid ELTL artikli 290 lõike 1 teise lõigu teise lause tähenduses sätestatakse seadusandliku aktiga ning õigust neid sätestada ei või delegeerida.
- 76 Asjaomase valdkonna olemuslike aspektide delegeerimise keeld vastab pealegi Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikale (vt selle kohta kohtuotsused, 17.12.1970, Köster, Berodt & Co., 25/70, EU:C:1970:115, punkt 6, ja 5.9.2012, parlament vs. nõukogu, C-355/10, EU:C:2012:516, punkt 64 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 77 Vastavalt sellele kohtupraktikale ei sõltu vastus küsimusele, millised valdkonna aspektid tuleb kvalifitseerida oluliseks, üksnes liidu seadusandja hinnangust, vaid see peab põhinema objektiivsetel teguritel, mida saab kohtulikult kontrollida. Sellega seoses tuleb võtta arvesse asjaomase valdkonna tunnusjooni ja eripärasid (kohtuotsused, 5.9.2012, parlament vs. nõukogu, C-355/10, EU:C:2012:516, punktid 67 ja 68, ning 22.6.2016, DK Recycling und Roheisen vs. komisjon, C-540/14 P, EU:C:2016:469, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 78 Olemusliku aspektiga ELTL artikli 290 lõike 1 teise lõigu teise lause tähenduses on tegemist eeskätt siis, kui selle vastuvõtmine nõuab liidu seadusandja vastutusalasse kuuluvate poliitiliste valikute tegemist, sest seejuures tuleb asjaomaseid lahknevaid huve kaaluda mitme hinnangu alusel või kui see teeb võimalikuks asjaomaste isikute põhiõiguste niivõrd olulise riive, et muudab vajalikuks liidu seadusandja sekkumise (vt selle kohta, kohtuotsus, 5.9.2012, parlament vs. nõukogu, C-355/10, EU:C:2012:516, punktid 65, 76 ja 77).
- 79 Käesoleval juhul on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 72 lükanud tagasi Tšehhi Vabariigi argumendi, milles viimane väitis, et kontrolliasutuse loomine on asjaomase valdkonna olemuslik aspekt, mida volituste delegeerimine ei saa puudutada, leides, et sellega seoses piisab tuvastamisest, et komisjon ei ole ületanud oma pädevust, mis on talle antud direktiiviga 2010/40.

- 80 See mõttekäik on õiguslikult väär.
- 81 Kuna ELTL artikli 290 lõike 1 teise lõigu teine lause sätestab nimelt, et valdkonna olulised aspektid sätestatakse seadusandliku aktiga ning õigust neid sätestada ei või delegeerida, siis kirjutab see säte ette ulatuse, mida liidu seadusandja saab kasutada volituste delegeerimise sisustamisel. Selle sätte eesmärk on tagada, et neid aspekte puudutavad otsused jääksid seadusandja teha.
- 82 Vaidlustatud kohtuotsuses ei analüüsinud Üldkohus küsimust, kas kontrolliasutuse loomine kujutab endast olemuslikku aspekti selle sätte tähenduses, seejuures välistamata, et sellega võib kõnealusel juhul tegemist olla. Üldkohus piirdus viitamisega komisjonile direktiivi 2010/40 artikliga 7 antud pädevuse ulatusele.
- 83 Seda tehes on Üldkohus jätnud tähelepanuta ELTL artikli 290 lõike 1 teise lõigu teise lause. Vastupidi selles lauses nõutule ei ole Üldkohus käesolevas asjas taganud, et kõnealuses valdkonnas jääksid olemuslikke aspekte käsitlevad eeskirjad liidu seadusandja kehtestada ja seda ei delegeeritaks.
- 84 Kuna vaidlustatud kohtuotsuse resolutsioon rajaneb aga muul õiguslikul põhjendusel, tuleb siiski kohtuotsuse põhjendused punktis 56 osundatud kohtupraktika kohaselt asendada.
- 85 Sellega seoses tuleb märkida, et aspekti liigitamine „olemuslikuks“ ei saa jääda liidu seadusandja otsustada, vaid sõltub ELTL artikli 290 lõike 1 teise lõigu teise lause objektiivsest tõlgendusest tulenevatest kriteeriumidest, mille seas on eelkõige need, mis on mainitud käesoleva kohtuotsuse punktis 78.
- 86 Kõnealusel juhul tuleb seoses käesoleva kohtuotsuse punktis 61 kirjeldatud kontrolliasutuse organiseerimisega asuda seisukohale, et selle loomine ei eelda ei poliitilisi valikuid ega osapoolte põhiõiguste riivet sellel määral, mis nõuaks liidu seadusandja sekkumist. Selle organi pädevus jääb põhiliselt piiritletuks teabe kogumise ja hindamisaruandlusega. Tagajärjed, mida selle asutuse loomine asjaomastele osapooltele kaasa toob, piirduvad sellele kontrolliasutusele identifitseerimisandmete, nende osutatava teabeteenuse kirjelduse ning nõuetele vastavuse deklaratsiooni esitamisega.
- 87 Seega, vastupidi sellele, mida kinnitab Tšehhi Vabariik, ei kujuta kontrolliasutuse loomine endast asjaomase valdkonna „olemuslikku aspekti“ ELTL artikli 290 lõike 1 teise lõigu teise lause tähenduses.
- 88 Kolmas väide tuleb seega põhjendamatusse tõttu tervikuna tagasi lükata.
- 89 Kuna kõik väited on tagasi lükatud, tuleb apellatsioonkaebus rahuldamata jätta.

Kohtukulud

- 90 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 138 lõike 1 kohaselt, mida artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.
- 91 Kuna komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja Tšehhi Vabariik on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb Tšehhi Vabariigi kohtukulud jätta tema enda kanda ja mõista temalt välja komisjoni kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

1. **Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.**
2. **Mõista kohtukulud välja Tšehhi Vabariigilt.**

Allkirjad